

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισα, μυθιστορία Λεῖλα-Χανού (Συν.). — Ὁ Ἐκλεκτός τοῦ λαοῦ ὑπὸ Δ. Γ. Καμπούρογλου. — Ἡ τελευταία Σελίς, ὑπὸ Δ. Χ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθῆναις δρ. 5, ταῖς ἡμέραις 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΡΑΝΚ. προηγουμένα λεπτὰ 20.Αἰσυνδρῶται ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμεου καὶ χαρτονομισμάτων

παντὸς ἔθνους.

Ἡ Μαργαρίτα ἠκολούθησε διὰ τῶν ἀσκαλῶν τὸν Δελαμόλ ἐν τῇ κινδυνώδει αὐτοῦ καθόδῳ. [Σελ. 195]

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια τοῦ προηγουμένου φύλλον].

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Κάρολος, ἦτο ὁ Δελαμόλ εἰς τὸν κοιτῶνά σου ;

— Πῶς θέλετε νὰ τὸ εἰξεύρω, βασιλεῦ ; Οὔτε νὰί λέγω, οὔτε ὄχι. Ὁ κύριος Δελαμόλ εἶναι εὐγενὴς ὑπηρέτης, ἀφωσιωμένος εἰς τὴν βασιλίσσαν τῆς Ναβάρρας, καὶ ὁ ὅποιος πολλάκις μοῦ φέρει παραγγελίας εἴτε τῆς βασιλίσσης εἴτε τοῦ δουκός. Δὲν δύναμαι λοιπὸν νὰ εἰπῶ ὅτι δὲν ἦτο ὁ κύριος Δελαμόλ.

— Ἐκεῖνος ἦτο, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

Ἐγνώρισαν τὸν ἐρυθρὸν τοῦ μανδύαν.

— Ὁ κ. Δελαμόλ ἔχει ἐρυθρὸν μανδύαν ;

— Ναί.

— Καὶ ὁ φονεύσας τοὺς κλητῆράς μου καὶ τραυματίσας τὸν Μωρεβέλ...

— Ἐφῆρεν ἐρυθρὸν μανδύαν ; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἀκριβῶς, εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Τότε οὐδὲν ἔχω νὰ εἰπῶ. Ἀλλ' ἐν ταιούτῃ περιπτώσει μοὶ φαίνεται, ὅτι ἀντὶ νὰ προσκαλέσετε ἐμέ, ἔπρεπε νὰ προσκαλέσετε τὸν κύριον Δελαμόλ. Ἀλλὰ θὰ κάμω μίαν παρτήρησιν.

— Ποῖον ;

— Ἀν ἤμην ἐγὼ καὶ βλέπων διατχηγὴν

ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ βασιλέως μου, ἀντὶ νὰ ὑπακούσω, ἀνθιστάμην, ἤμην ἔνοχος καὶ ἄξιος πάσης τιμωρίας. Ἀλλ' ἀντ' ἐμοῦ, ἦτο ἄλλος τις, εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἀπέβλεπεν ἡ διαταγή. Ἡθέλησαν νὰ τὸν συλλάβωσιν ἀδίκως καὶ αὐτὸς ἀντέστη, ὑπερασπισθεὶς πολὺ καλὰ μάλιστα, ὡς ἦτο δικαίωμα του.

— Καὶ ὅμως... ἐψιθύρισεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἡ διαταγή ἔλεγε νὰ μὲ συλλάβωσι ;

— Ναί, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, καὶ ἦτο ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Ἀλλ' ἔλεγεν ἐπίσης ὅτι, ἂν δὲν μὲ

εὑρισκον, νὰ συλλάβωσιν οἰονδήποτε καὶ ἂν εὑρισκον εἰς τὸν κοιτῶνά μου ;

— "Οχι, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Τότε, ἂν δὲν ἀποδειχθῇ ὅτι συνωμοτῶ καὶ ὅτι ὁ ἐν τῷ κοιτῶνί μου εὑρεθεὶς συνωμοτεῖ μετ' ἐμοῦ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄθῳς.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Κάρολον εἶπε :

— Βασιλεῦ, μένω ἐν τῷ Λούβρῳ, εἰμι μάλιστ' ἀπρόθυμος εἰς τὸ πρῶτον νεῦμα τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος νὰ κλεισθῇ εἰς οἰανδήποτε θέλετε φυλακὴν. "Α-χρὶς οὐ ὅμως ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ καλῶμαι, καὶ θὰ καλῶμαι, πιστότατος ὑπὸν ὑπὸν ὑπὸν καὶ ἀδελφὸς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, μετ' ἀξιοπρεπείας, ἦν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον παρατηρήσει εἰς αὐτόν, ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθε.

— Εὐγε, Ἐρρικέττο ! εἶπεν ὁ Κάρολος ὅτε ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἐξῆλθε.

— Εὐγε ! διότι μὰς ἐνίκησεν, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Καὶ διατί νὰ μὴ ἐπευφημήσω ; "Ο-ταν ξιφομαχῶ μετ' αὐτοῦ καὶ μὲ πλῆξῃ, δὲν τῷ λέγω ἐπίσης εὐγε ; "Εχετε ἄδικον, μῆτέρ μου, νὰ περιφρονῇτε αὐτὸν τὸν νέον.

— Υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, σφίγγουσα τὴν χεῖρα τοῦ Καρόλου, δὲν τὸν περιφρονῶ, τὸν φοβοῦμαι.

— "Εχετε ἄδικον, μῆτέρ μου. "Ο Ἐρρικέττος εἶναι φίλος μου καὶ, καθὼς εἶπεν, ἂν ἐσυνωμοτεῖ κατ' ἐμοῦ, θὰ ἄφινε τὸν ἀγριόχοιρον νὰ μὲ φονεύσῃ.

— Ναί, ὅπως βασιλεύσῃ ὁ δοῦξ τοῦ Ἀνζιού, ὁ προσωπικὸς ἐχθρὸς του.

— Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει, μῆτέρ μου, ἡ αἰτία ἡ ὁποία ὤθησε τὸν Ἐρρικέττον εἰς τὸ νὰ μοῦ σώσῃ τὴν ζωὴν. "Εν μόνον εἰξεύρω ὅτι μὲ ἔσωσεν ἀπὸ βεβαίου θανάτου, καὶ, εἰς τὴν πίστιν μου, δὲν θέλω νὰ τὸν ἐνοχλήσωσι. Καθ' ὅσον δ' ἀποβλέπει εἰς τὸν κύριον Δελαμόλ, θὰ συνεννοηθῶ περὶ αὐτοῦ μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει.

Ἡ Αἰκατερίνα, ἀπελπισθεῖσα ἐκ τοῦ βασιλέως, ἀπεσύρθη λίαν δυσηρεστημένη. "Ο Δελαμόλ ἔνεκα τῆς ἀσημότητός του οὐδόλως ἐχρησίμευεν εἰς τὰ σχέδιά της.

Ἐπανεληθούσα εἰς τὰ δώματά της, εὔρε τὴν Μαργαρίταν περιμένουσάν.

— "Α ! εἶπεν εἰσαὶ σύ, κόρη μου ; "Ε-στειλὰ χθὲς νὰ σὲ ζητήσωσι.

— Τὸ γνωρίζω, δέσποινα, ἀλλ' εἶχον ἐξέλθῃ.

— Καὶ τώρα ;

— Ἦλθον, δέσποινα, ὅπως σὰς εἶπω ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης πρόκειται νὰ διαπράξῃ μέγα ἄδικον.

— Ποῖον ;

— Νὰ διατάξῃ ὅπως συλλάβωσι τὸν κόμητα Δελαμόλ.

— Ἀπατάσαι, κόρη μου. "Εγὼ δὲν διατάσσω νὰ συλλαμβάνωσιν. "Ο βασιλεὺς δίδει τὰς τοιαύτας διαταγὰς.

— Ἀς μὴ παίζωμεν μετὰ τῶν λέξεων, δέσποινα, ὅταν αἱ περιστάσεις εἶναι σπουδαῖαι. Θὰ συλλάβωσι τὸν κύριον Δελαμόλ, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Πιθανόν.

— Καὶ τὸν κατηγοροῦσιν ὅτι τὴν νύκτα ταύτην, εὑρεθεὶς ἐν τοῖς δώμασι τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, ἐφόνευσε δύο κλητῆρας καὶ ἐτραυματίσας τὸν κ. Μωρεβέλ ;

— Αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ἀποδίδουσι, πράγματι, εἰς αὐτόν.

— Ἀδίκως, δέσποινα. "Ο Δελαμόλ δὲν εἶναι ἔνοχος.

— "Ο Δελαμόλ δὲν εἶναι ἔνοχος ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα ἀναπνέουσα ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ μαντευούσα ὅτι ἐκ τῶν λόγων τῆς Μαργαρίτας θὰ προέκυπτεν ἀκτίς τις φωτός.

— "Οχι, ἐπανελάθεν ἡ Μαργαρίτα, δὲν εἶναι ἔνοχος καὶ δὲν δύναται νὰ ἦναι, διότι δὲν ἦτο εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως.

— Καὶ ποῦ ἦτο λοιπόν ;

— Παρ' ἐμοῦ, δέσποινα.

— Παρὰ σοί !

— Ναί, παρ' ἐμοῦ.

Ἡ Αἰκατερίνα εἰς τὴν ὁμιλίαν ταύτην ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας. Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς σιωπῆς :

— "Ε ! εἶπε, καὶ ἂν συλλάβωσι τὸν κύριον Δελαμόλ καὶ τὸν ἐρωτήσωσι ;...

— Θὰ εἰπῇ ποῦ ἦτο καὶ μετὰ ποίου, μῆτέρ μου, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα, καὶ τοι ἦτο βεβαία περὶ τοῦ ἐναντίου.

— Ἀφοῦ ἔχῃ οὕτω, ἔχεις δίκαιον κόρη μου. Δὲν πρέπει νὰ συλλάβωσι τὸν κύριον Δελαμόλ.

Ἡ Μαργαρίτα ἐρρίγησε. Τῇ ἐφάνη ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι τῆς μητρὸς της εἶχον μυστηριώδη τινὰ καὶ φοβερὰν ἔννοιαν. Ἀλλ' οὐδὲν ἠδύνατο νὰ εἰπῇ, διότι εἶχεν ἐπιτύχει ὅ,τι ἐζήτησεν.

— Ἀλλ', εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἀφοῦ δὲν ἦτο ὁ Δελαμόλ εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως, ποῖος ἦτο ;

— Δὲν γνωρίζω, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα προσποιηθεῖσα ἀδιαφορίαν. Θὰ μάθωμεν. Πήγαινε, κόρη μου, καὶ ἔσο ἡσυχος. Ἡ μήτηρ σου ἀγγυπεῖ ἐπὶ τῆς τιμῆς σου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξῆλθε.

— "Α ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ Ἐρρίκος εἶναι συνεννοημένοι. Ἀλλὰ, θὰ ὁμιλήσῃ ὁ Μωρεβέλ, καὶ τότε .. Εἶναι ὅμως καλὸν νὰ τοὺς χωρίσωμεν προτιότερα.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα μετέβη εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως.

"Ο Κάρολος συνωμίλει μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν. Ἰδὼν δὲ τὴν μητέρα του ἐσκυθῶπασε.

— "Α ! εἶπεν, ὑμεῖς, μῆτέρ μου !

— Καὶ διατί δὲν εἶπετε : ἀκόμη ; Ἡ λέξις ἦτο εἰς τὸν νοῦν σας, Κάρολε.

— "Ο,τι εἶναι εἰς τὸν νοῦν μου ἀνήκει εἰς ἐμέ, δέσποινα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἀποτόμως. Τί μὲ θέλετε ; Εἰπέτε ταχέως.

— Εἴχετε δίκαιον, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα εἰς τὸν Κάρολον. Καὶ σεῖς, Ἀλανσῶν, εἴχετε ἄδικον.

— Εἰς τί ; ἠρώτησαν ἀμφοτέροι.

— Δὲν ἦτο ὁ Δελαμόλ εἰς τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

— "Α ! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ὠχρίσας.

— Καὶ ποῖος ἦτο λοιπόν ; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Ἄν εἰξεύρω ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ τὸ μάθω ὅταν ὁ Μωρεβέλ ὁμιλήσῃ. "Οθεν ἂς ἀφισωμέν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἡ ὁποία δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ καθκρισθῇ καὶ ἂς ἐπανελέθωμεν εἰς τὸν Δελαμόλ.

— "Ε ! καὶ τί ἔχετε μὲ τὸν Δελαμόλ, μῆτέρ μου, ἀφοῦ δὲν ἦτο εἰς τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας ;

— Ναί, δὲν ἦτο εἰς τοῦ βασιλέως, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἦτο ὅμως εἰς τῆς βασιλίσσης.

— Εἰς τῆς βασιλίσσης ! εἶπεν ὁ Κάρολος γελάσας σπασμωδικὸν γέλωτα.

— Εἰς τῆς βασιλίσσης ! ἐψιθύρισεν ὁ Ἀλανσῶν γενόμενος κάτωχρος ὡς πτώμα.

— Ἀδύνατον ! εἶπεν ὁ Κάρολος. "Ο Γκιζης μοι εἶπεν ὅτι ἀπήντησε τὸ φορεῖον τῆς Μαργαρίτας.

— Αὐτὸ εἶναι, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. "Εχει μίαν οἰκίαν ἐν τῇ πόλει.

— Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κώδωτος ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς.

— "Α ! τοῦτο εἶναι πολὺ ! εἶπεν ὁ Ἀλανσῶν βυθίσας τοὺς ὄνυχάς του εἰς τὰς σάρκας τοῦ στήθους του. Καὶ νὰ τὸν συστήσῃ εἰς ἐμέ τὸν ἴδιον !

— Τότε αὐτὸς ἦτο, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅστις τὴν νύκτα ταύτην ὑπερησπίσθη καθ' ἡμῶν καὶ μοι ἔρριψεν ἔν ἀργυροῦν ἀγγεῖον κατὰ κεφαλῆς, ὁ ἄθλιος !

— Ναί, ἐπανελάθεν ὁ Φραγκίσκος, ὁ ἄθλιος !

— "Εχετε δίκαιον, τέκνα μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα χωρὶς νὰ φανῇ ἐννοήσασα τὰ διάφορα αἰσθήματα, ἅτινα ὤθουν ἕκαστον τῶν υἱῶν της. "Εχετε δίκαιον, διότι μίαν μόνην ἀδιακρισίαν τοῦ εὐπατρίδου ἐκείνου δύναται νὰ προξενήσῃ μέγα σκάνδαλον, ν' ἀπολέσῃ μίαν κόρην τῆς Γαλλίας ! Μία στιγμή μέθης ἀρκεῖ εἰς τοῦτο.

— Ἡ ματαιοδοξία, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Κάρολος. Καὶ ὅμως ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ προστρέξωμεν εἰς τὰ δικαστήρια, ἐκτὸς ἂν ὁ Ἐρρικέττος συγκατατεθῇ νὰ προσάξῃ τὴν μήνυσιν.

— Τέκνον μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, θεῖσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ βασιλέως, ὅπως προσελύσῃ ἅπασαν αὐτοῦ τὴν προσοχήν. Ὑπάρχει ἔγκλημα καὶ δυνατόν νὰ προκύψῃ σκάνδαλον. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα κατὰ τῆς βασιλικῆς μεγαλειότητος ἐγκλήματα δὲν τιμωροῦνται ὑπὸ δικαστῶν καὶ δημίων. Ἄν εἴσθε ἀπλοὶ εὐπατρίδαι, οὐδὲν εἶχον νὰ σας διδάξω, διότι καὶ οἱ δύο εἴσθε ἄνδρες ! Ἀλλ' εἴσθε ἡγεμόνες καὶ δὲν δύνασθε νὰ διασταυρώσῃτε τὰ ξίφη μεθ' ἑνὸς ἐπαρχιώτου εὐγενοῦς. Προσπαθήσατε νὰ ἐκδικηθῇτε ὡς ἡγεμόνες.

— Μὰ ὅλους τοὺς διαβόλους ! ἔχετε δίκαιον, μῆτέρ μου, καὶ θὰ σκεφθῶ, εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Θὰ σας βοηθήσω, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, λύσασα τὴν ἐν εἰδῇ σχοινίου μεταξίνην ζώνην της, ἀποσύρομαι, ἀλλὰ σὰς ἀφίνω τοῦτο ὡς ἀντιπρόσωπόν μου.

Καὶ ἔρριψε τὴν ζώνην εἰς τοὺς πόδας τῶν υἱῶν τῆς.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἐννοῶ.

— Ἡ ζώνη αὕτη... εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν λαβὼν αὐτήν.

— Εἶναι ἡ τιμωρία καὶ ἡ ἀφασία. εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα θριαμβεύουσα. Μόνον, προσέθετο, δὲν θὰ ἦτο κακὸν νὰ συνεννοηθῇτε περὶ τούτου καὶ μετὰ τοῦ Ἑρρίκου.

Καὶ ἐξῆλθε.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν, τοῦτο εἶναι εὐκολόν... καὶ ὅταν ὁ Ἑρρίκος μάθῃ ὅτι ἡ σύζυγός του τὸν προδίδῃ... Ὡστε, προσέθετο στραφεὶς πρὸς τὸν βασιλέα, παραδέχεσθε τὴν γνώμην τῆς μητρὸς μας;

— Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, εἶπεν ὁ Κάρολος, μὴ ὑποπτεύω ὅτι οὕτω ἐβύθιζε τὸ ἐγχειρίδιον ἄχρι λαβῆς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ του. Τοῦτο θὰ λυπήσῃ τὴν Μαργαρίταν, ἀλλὰ θὰ χαροποιήσῃ τὸν Ἑρρίκτον.

Εἶτα προσκαλέσας ἀξιωματικὸν τινα τῶν φρουρῶν τοῦ τὸν διέταξε νὰ εἰπῇ εἰς τὸν Ἑρρίκον ὅτι τὸν περιμένει. Ἀλλ' αἰφνης μετανοήσας:

— Ὅχι, εἶπεν. Πηγαίνω ὁ ἴδιος. Σὺ δέ, Ἀλανσὼν, εἰδοποιήσον τὸν Ἀνζιῶ καὶ τὸν Γκιζης.

Καὶ ἐξελθὼν τῶν δωματίων τοῦ ἀνῆλθε τὴν μικρὰν ἐλικοσιδῇ κλίμακα, ἥτις ἔφε-
ρεν εἰς τὸ δευτέρον πάτωμα, καὶ ἔληγεν εἰς τὴν θύραν τῶν δωματίων τοῦ Ἑρρίκου.

ΔΘ'

ΣΧΕΔΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

Ὁ Ἑρρίκος ἐξελθὼν τῶν δωματίων τοῦ βασιλέως ἔδραμεν εἰς τῆς κυρίας Σώθης, ἔνθα εὗρε τὸν Ὀρθωνά ἀναλχθόντα ἐντελῶς ἐκ τῆς λιποθυμίας του. Παρεκάλεσε δὲ τὴν Καρλότταν νὰ κρατήσῃ αὐτὸν κεκρυμμένον, ἄχρις οὗ ἤθελε λάβει εἰδήσεις περὶ τοῦ κ. Δεμουί! Εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς τὰ δώματά του καὶ ἤρξατο φιλοσοφῶν ἐπὶ τῶν γενομένων, ὅτε ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ βασιλεὺς Κάρολος.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης! ἀνέκρα-
ξεν ὁ Ἑρρίκος καὶ ἔδραμεν εἰς προὔπαν-
τησίν του.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος... Μὰ τὴν ἀλήθειαν, Ἑρρίκέττο, εἶσαι ἀξιόλογος νέος καὶ αἰσθάνομαι ὅτι κάθε ἡμέραν σὲ ἀγαπῶ περισσότερον. Ἀλλὰ ἔχεις ἓν ἐλάττωμα.

— Ποῖον;

— Ἐνῶ ἔχεις τόσῳ καλοὺς ὀφθαλμούς, δὲν βλέπεις καλὰ.

— Μπᾶ! μὴ εἶμαι μύωψ, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶ;

— Κάτι τι χειρότερον, Ἑρρίκέττο, εἶσαι τυφλός.

— Ἀλήθεια! Ἀλλὰ μὴ τοῦτο μοῦ συμβαίνει ὅταν κλείω τοὺς ὀφθαλμούς;

— Μάλιστα! εἶσαι ἀξίος νὰ τὸ κάμης ὅπως δῆποτε ἐγὼ θὰ σοῦ τοὺς ἀνοίξω.

— Ὁ Θεὸς εἶπε: Γεννηθήτω φῶς καὶ ἐγένετο φῶς. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀντιπροσωπεύει τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅθεν δύναται νὰ τὸ πράξῃ. Ἀκούω.

— Ὅταν ὁ Γκιζης εἶπε χθὲς τὸ ἐσπέ-

ρας ὅτι ἡ σύζυγός σου διῆλθε συνοδευομένη ἀπὸ ἓνα κομψοῦμενον, δὲν ἠθέλησες νὰ τὸ πιστεύσῃς!

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καὶ πῶς θέλει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ ἀδελφή τῆς ἔκαμε τοιαύτην ἀσυ-
νεσίαν;

— Ὅταν σοῦ εἶπεν ὅτι ἡ σύζυγός σου μετέβη χθὲς τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν ὁδὸν Κώ-
δωρος, δὲν ἠθέλησες νὰ τὸ πιστεύσῃς!

— Καὶ πῶς ἠδυνάμην νὰ ὑποθέσω, βα-
σιλεῦ, ὅτι μία θυγάτηρ τῆς Γαλλίας δια-
κινδυνεύει δημοσίᾳ τὴν ὑπόληψίν της;

— Ὅταν ἐπολιορκήσαμεν τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Κώδωρος, καὶ ἐγὼ ἔλαβον ἐν ἀργυροῦν ἀγγεῖον ἐπὶ τοῦ ὤμου, ὁ Ἀλαν-
σὼν μίαν κομπόσταν πορτοκαλλίων κατὰ κεφαλῆς, καὶ ὁ Γκιζης ἓνα μὲρὸν ἀγριο-
χοίρου κατὰ πρόσωπον, εἶδες δύο γυναῖκας καὶ δύο ἄνδρας;

— Ἐγὼ οὐδὲν εἶδα, βασιλεῦ. Ἡ Ὑμε-
τέρα Μεγαλειότης πρέπει νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι εἶχον μείνει ὀπίσω κρατῶν τὸν θυρωρόν.

— Ναί! ἀλλὰ εἶδον ἐγὼ!

— Ἀφοῦ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἶδε, τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει.

— Δηλαδή, εἶδον δύο γυναῖκας καὶ δύο ἄνδρας. Τώρα δὲ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ μία τῶν γυναικῶν ἐκείνων ἦτο ἡ Μαργώ καὶ ὁ εἰς τῶν ἀνδρῶν ὁ Δελαμόλ.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἂν ὁ Δε-
λαμόλ ἦτο εἰς τὴν ὁδὸν Κώδωρος, δὲν ἦτο ἐδῶ.

— Ὅχι, δὲν ἦτο ἐδῶ. Ἀλλὰ, δὲν πρό-
κειται τώρα περὶ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐδῶ. Αὐτὸν θὰ τὸν μάθωμεν ὅταν ὁ ἀνόν-
τος ἐκεῖνος Μωρεβέλ ὁμιλήσῃ, ἢ δυνήθῃ νὰ γράψῃ. Πρόκειται περὶ τῆς Μαργώ, ἡ ὁποία σὲ ἀπατᾷ.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Μὴ πιστεύετε εἰς τὰς κακολογίας.

— Ὅταν σοῦ ἔλεγα ὅτι εἶσαι μύωψ, ὅτι εἶσαι τυφλός, δὲν μοῦ ἐπίστευες. Ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ πιστεύσῃς καὶ μίαν φοράν, πεισματῶδη! Σοῦ λέγω ὅτι ἡ Μαργώ σὲ ἀπατᾷ καὶ ὅτι ταύτην τὴν νύκτα θὰ πνί-
ξωμεν τὸν ἐραστὴν της.

Ὁ Ἑρρίκος ἀνεπήδησε καὶ παρετήρησε τὸν γυναικαδελφόν του ἐκθαμβος.

— Ὁμολόγησε, Ἑρρίκε, ὅτι δὲν δυσ-
ρεεῖσαι ἐνδομύχως. Ἡ Μαργώ θὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτήν. Δὲν θέλω νὰ σὲ καθιστώσι δυστυχῇ, ἐγὼ. Ἄν ὁ δοῦξ τοῦ Ἀνζιῶ ἀπατᾷ τὸν Κονδέ, ἀ-
διάφορον. Ὁ Κονδέ εἶναι ἐχθρὸς μου, ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἀδελφός μου. Εἶσαι κάτι περισ-
σότερον ἀπὸ ἀδελφός μου, εἶσαι φίλος μου.

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ...

— Δὲν θέλω νὰ σὲ ἐνοχλοῦν, δὲν θέλω νὰ σὲ χλευάζουν. Ἀρκεῖ. Σὲ ἠπάτησαν, Ἑρρίκέττο. Τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ εἰς ὅλους. Ἀλλὰ σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ λάβῃς περιφανῇ ἱκανοποίησιν, καὶ αὐριον θὰ λέ-
γουν: Φαίνεται ὅτι ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν του Ἑρρίκτον, διότι τὴν νύκτα ταύτην διέταξε καὶ ἐπνίξαν τὸν Δελαμόλ.

— Ἀς ἴδωμεν, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρ-
ρίκος. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀποφασισμένον;..

— Ἀποφασισμένον. Ὁ κομψοῦμενος δὲν θὰ παραπονεθῇ. Τὴν ἀπόφασιν θὰ ἐκ-
τελέσωμεν. ἐγώ, ὁ Ἀνζιῶ, ὁ Ἀλανσὼν καὶ ὁ Γκιζης, ἦτοι: εἰς βασιλεῖς, δύο υἱοὶ τῆς Γαλλίας καὶ εἰς πρίγκηψ, χωρὶς νὰ ἀριθμώσωμεν καὶ σέ.

— Πῶς, χωρὶς νὰ μὲ ἀριθμήσετε;

— Ναί, διότι θὰ ἦσαι καὶ σὺ.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἡ ἀγα-
θότης σας μὲ καταπλήσσει. Ἀλλὰ, πῶς γνωρίζετε;

— Φαίνεται ὅτι ὁ κατεργάτης ἐκαυ-
χῆθη. Πηγαίνει εἰς αὐτὴν πότε εἰς τὸ Λαῦβρον, πότε εἰς τὴν ὁδὸν Κώδωρος. Στιχοῦργον μαζύ. Ἦθελα νὰ ἰδῶ τοὺς στίχους αὐτοῦ τοῦ κομψοῦμένου. Συνθέ-
τουν εἰδύλλια. Ὁμιλοῦσι περὶ Βίωνος καὶ Μόσχου καὶ τὰ παρόμοια...

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, σκεφθεῖς...

— Τί;

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ ἐννο-
ήσῃ ὅτι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν δὲν δύναμαι νὰ λάβω μέρος ἐγώ, διότι τοῦτο θὰ ἦτο ἄτο-
πον, ὡς τοῦλάχιστον νομίζω. Ἐνδιαφέρο-
μαι λίαν ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ, ὥστε ἡ ἀνάμιξις μου θὰ ἐκληφθῇ ὡς θηριωδία. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐκδικεῖ τὴν τιμὴν τῆς ἀδελφῆς της κατὰ καυχησιολόγου, ὁ ὁποῖος ἐσυκοφάντησε τὴν σύζυγόν μου. Οὐδὲν τοῦτου ἀπλούσερον, καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἡ ὁποία ὡς ἐγὼ ἰσχυρίζομαι εἶναι ἀθώα, δὲν ἀτιμάζεται ἐκ τούτου. Ἀλλ' ἂν ἐγὼ ἀναμιχθῶ, τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει. Ἡ δι-
καιοσύνη τότε μεταβάλλεται εἰς ἐκδίκη-
σιν. Δὲν εἶναι πλέον ἐκτέλεσις, εἶναι δο-
λοφονία. Ἡ σύζυγός μου δὲν ἐσυκοφαν-
τήθη, καθίσταται ἔνοχος.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, Ἑρρίκε, ὁμιλεῖς ὡς Χρυσόστομος, καὶ πρὸ ὀλίγου ἔτι τὸ ἔλεγα εἰς τὴν μητέρα μου, ὅτι εἶσαι ἔξυ-
πνος διάβολος.

Καὶ ὁ Κάρολος παρετήρησε μετ' εὐαρε-
σκαίας τὸν γαμβρόν του, ὅστις ὑπεκλίθη ὅπως ἀπκνήσῃ εἰς τὸ φιλοφρόνημα.

— Καὶ ὅμως, εἶσαι εὐχαριστημένος νὰ σὲ ἀπαλλάξωμεν τοῦ κομψοῦμένου ἐκείνου;

— Πᾶν ὅ,τι πράξει ἡ Ὑμετέρα Μεγα-
λειότης εἶναι καλῶς πεπραγμένον.

— Καλὰ, καλὰ. Ἀφίσε λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὰ καταφέρνω. Ἐσο ἡσυχος, καὶ ἡ δου-
λειά σου δὲν θὰ γείνη κακὰ.

— Ἐχω πεποιθήσιν εἰς ὑμᾶς, βασιλεῦ.

— Ἀλλὰ κατὰ ποῖαν ὥραν πηγαίνει συνήθως εἰς τῆς συζύγου σου;

— Κατὰ τὰς ἑννέα τῆς ἐσπέρας.

— Καὶ ἐξέρχεται;

— Πρὶν ἢ μεταβῶ ἐγώ, διότι ποτὲ δὲν τὸν εὕρισκα.

— Κατὰ;...

— Κατὰ τὰς ἑνδεκα.

— Καλὰ. Ἀπόψε πηγαινὲς τὰ μεσάνυ-
κτα. Ἡ δουλειά θὰ ἦναι τελειωμένη.

Καὶ ὁ Κάρολος σφίγγας τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρρίκου καὶ ἐπαναλαβὼν τὰς διαβεβαιώ-
σεις τῆς πρὸς αὐτὸν φιλίας του, ἐξῆλθε συρίζων τὸ ἀγαπητὸν αὐτῷ κυνηγετικὸν ἄσμα.

— Πραδιοργία τῆς βασιλομήτορος! εἶ-
πεν ὁ Ἑρρίκος, βλέπων τὸν Κάρολον ἀ-

περχόμενον. Θέλει καὶ καλὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ τὰ χαλάσωμεν ἐγὼ καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἐν τούτῳ ἐξίστετον ἀνδρόγυνον!

Καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ, ὡς ἐγέλα ὅτε ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν τὸν ἐβλεπε κανεὶς.

Κατὰ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας ὁ Δελαμὺλ μετέβη εἰς τῆς βασιλίσσης. Ἐν τῷ διαδρόμῳ ἀπήντησε τὸν δοῦκα τὸν Ἀλανσών.

— Ἀ! εἰσθε σεῖς, κύριε Δελαμὺλ; εἰπεν ὁ δούξ.

— Ναί, δέσποτα, ἀπήντησεν ὁ Δελαμὺλ ὑποκλιθεὶς μετὰ σεβασμοῦ.

— Ἐξέρχεσθε τοῦ Λουτροῦ;

— Ὁχι. Ὑψηλότατε. Μεταβαίνω ὅπως προσφέρω τὰ σεβάσματά μου εἰς τὴν βασιλίσσαν τῆς Ναβάρρας.

— Κατὰ ποίαν ὥραν θὰ ἐξέλθετε ἐκ τῆς βασιλίσσης, κύριε Δελαμὺλ;

— Ἐχει νὰ μὲ διατάξῃ τι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὄχι. Ἀλλ' ἤθελα νὰ σᾶς ὁμιλήσω βραδυτέρον.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν;

— Ἀλλὰ, ἀπὸ τῶν ἐννέα μέχρι τῶν δέκα.

— Θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ προυνισασθῶ κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν εἰς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα.

— Καλὰ βασιζομαι ἐφ' ὑμῶν.

Ὁ Δελαμὺλ ὑποκλιθεὶς ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ λέγων:

— Αὐτὸς ὁ δούξ κατὰ τινὰς στιγμὰς εἶναι ὡχρὸς ὡς πτώμα. Παράδοξον!

Καὶ ἐκρυσσε τὴν θύραν τῆς βασιλίσσης. Ἡ Γιλόννη, ἥτις φαίνεται τὸν περιέμενε, ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ βασιλίσσα ἔγραφεν ἔχουσα ἓνα τόμον τοῦ Ἰσοκράτους ἐνώπιόν της. Ἐνευσε δὲ εἰς τὸν Δελαμὺλ νὰ περιμενῇ ὅπως τελειώσῃ τὴν παράγραφον. Τελειώσασα, ἔρριψε τὴν γραφίδα καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ καθήσῃ πλησίον της.

Ὁ Δελαμὺλ ἠκτινοβόλει ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ἑλληνικά! ἀνέκραξε, ῥίψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ βιβλίου. Δημηγορία τοῦ Ἰσοκράτους! Τί τὸν θέλετε; Καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου λατινικά: Ad Sarmatiae legatos reginae Margaritae concio! Λοιπὸν θὰ ὁμιλήσετε πρὸς τοὺς βαρβάρους ἐκείνους λατινιστί;

— Εἶναι ἀνάγκη, διότι ἀγνοοῦν τὴν γαλλικὴν.

— Ἀλλὰ, πῶς θὰ κάμετε τὴν ἀπάντησιν πρὶν ἢ ἰδῆτε τὴν προσφώνησιν.

— Ἄλλη τις ἴσως μᾶλλον ἐμὺ ἐρωτότροπος θὰ σᾶς ἔκαμνε νὰ πιστεύσετε ὅτι αὐτοσχεδιάζει. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπατῶ. Ὑάκινθέ μου. Μοὶ ἀνεκοίνωσαν ἐκ τῶν προτέρων τὴν προσφώνησιν καὶ οὕτως, ἐτοιμάζω τὴν ἀπάντησιν.

— Καὶ θὰ ἔλθουν ταχέως οἱ πρεσβευταὶ οὗτοι;

— Κἄτι τι καλλίτερον, ἦλθον ἤδη ταύτην τὴν πρωΐαν.

— Καὶ οὐδεὶς τὸ εἰξεύρει;

— Ἦλθον ἀνεπισήμως. Ἡ ἐπίσημος εἰσδοὸς ἀνεβλήθη διὰ μεθύριον, νομίζω.

Ἄλλως τε θὰ ἰδῆτε ὅτι αὐτὸ τὸ ὅποιον ἔκκεν ἔχει πολὺ τὸ κικερώνιον, προσέθετο μετ' αὐταρεσκείας μετεχούσης καὶ σχολαστικότητος. Ἀλλ' ἂς ἀφίσωμεν τὰς μικρολογίας ταύτας. Ἀς ὁμιλήσωμεν δὲ δι' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σᾶς συνέβη.

— Εἰς ἐμέ;

— Ναί.

— Καὶ τί μοὶ συνέβη;

— Ἐλα δά, μὴ κάμνετε τὸν γενναῖον. Σᾶς εὗρισκω ὀλίγον ὡχρόν.

— Τότε θὰ ἐκοιμήθην πολὺ, καὶ ὁμολογῶ ταπεινῶς τὸ ἔγκλημά μου.

— Ἐλα δά; μὴ καυχῆσθαι ὡς ἔδει. Τὰ εἰξεύρω ὅλα.

— Τότε, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τὰ εἰπῆτε καὶ εἰς ἐμέ, μαργαριταράκι μου, διότι ἐγὼ οὐδὲν εἰξεύρω.

— Ἐλα, ἀπαντήσατέ μοι εὐλκρινῶς, τί σᾶς εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ;

— Ἡ βασιλομήτωρ, εἰς ἐμέ! καὶ εἶχε λοιπὸν νὰ μοὶ εἰπῇ τι;

— Πῶς! δὲν τὴν εἶδετε;

— Ὁχι.

— Καὶ τὸν βασιλέα Κάρολον;

— Οὐτε.

— Καὶ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας;

— Οὐτε.

— Ἀλλὰ τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσών;

— Τὸν συνήντησα ταύτην τὴν στιγμὴν εἰς τὸν διαδρόμον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου).

Ἀπελπισθεῖσα ὅτι οὐδὲν ἐμάνθκεν ἐκ τοῦ μέρους τούτου ἡ Γκιούλ, συγκατένευσε νὰ συνοδεύσῃ τὰς δούλας εἰς τὸ μπαστάνι (λαχανόκηπον ἢ πεπονόκηπον) ὅπου ἔμελλον νὰ προγευματίσωσιν ἔν τινι τερπνοτάτῳ κρισκίῳ.

Ἡ Φατμὰ ἠκολούθει τὰς κόρας στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τῆς Ναζίκ.

— Θὰ σᾶς κάμω κ' ἐγὼ μιὰν ἐρώτησι, Χανοῦμ-ἐφέντη, εἶπεν αἰφνης ἡ τροφός. Τώρα ποῦ φαίνεται πῶς βλέπετε μὲ ὀλιγώτερη ἀνησυχία τὴν Γκιούλ-Χανοῦμ νὰ μένῃ ἔς τὴν Προῦσα, ἢ μπόρεῖς νὰ μοῦ πῇς ποῖος ἦταν ἐκεῖνος ὁ μεγάλος κίνδυνος, ποῦ ἔτρεχε;

— Θέλεις καὶ καλὰ νὰ τὸ μάθης, παρμαῖνα; εἶπεν ἡ γραῖα, τῆς ὁποίας τὸ ὑπεροπτικὸν βλέμμα ἀπεσκόλωσε τὴν Ἀρμένισσαν· λοιπὸν θὰ σοῦ τὸ πῶ διὰ νὰ προσέχῃς καὶ νὰ προφυλάττῃς τὴν κυρίαν σου ὅταν θὰ ἦναι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν... Γνωρίζεις τίποτε δεσποτικώτερον, τρομερώτερον καὶ πλεον ἐφήμερον ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἐνὸς σουλτάνου; Δὲν γνωρίζεις ὅτι αἱ σουλτάναι εἶναι ῥιζικαὶ φορεαὶ πλέον ἀξιοβλαβέαι ἀπὸ ταῖς ταπεινόταταις κόραις τοῦ λαοῦ;...

— Τὸ γνωρίζω....

— Αἱ σουλτάναι δὲν ἔχουσιν πλέον οὔτε ἐλευθερίαν, οὔτε εὐτυχίαν. Καθὼς εἶναι κλεισμέναι μέσα εἰς τὸ σερῖϊ, καὶ τὰς φυλάττουν μὲ ζηλοτυπίαν, ἢ πολυτέλειαν,

μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλονται κάμνει νὰ φαίνεται περισσότερο ἢ δυστυχία των. Λοιπὸν τέτοια τύχη, ποῦ καμμία Τούρκισσα δὲν ἐπιθυμεῖ, περιμένει τὴν Γκιούλ-Χανοῦμ, ἐὰν δὲν τὴν προφυλάξῃς... Ὁ σουλτάνος τὴν εἶδε καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε...

— Ὁ σουλτάνος!... ἐτραύλισεν ἡ τροφὸς ἔκλυτος... Αὐτὸς λοιπὸν ἦλθεν εἰς Γεδι-Ἀγάτς... Ναί, ἂν καὶ ἦταν σκοτεινὰ, ὅταν μ' ἐπλησίασε γιὰ νὰ μὲ περιποιηθῇ, μοῦ ᾤφθηκε πῶς τὸν ἐγνώρισκα...

— Σιώπα! εἶπεν ἡ Φατμὰ σφίγγουσα τὸν βραχίονα τῆς Ναζίκ καὶ σταματῶσα αὐτὴν... ἂς μὴ καταλάβῃ ποτὲ ἡ Γκιούλ-Χανοῦμ ὅτι ὁ σουλτάν Ἀβδούλ - Μετζίτ τὴν λατρεῖ...

— Ὁχι, δὲν θὰ τὸ μάθῃ... τοῦλάχιστον ἀπ' τὸ στόμα μου, ἐπιθύρουν ἡ τροφὸς ἔντρομος. Βαί, βαί! πῶς ὁ παδισάχ μας νὰ αἰσθανθῇ τέτοιαν ἀγάπην, ποῦ δὲν εἶδε θαρρῶ, ποτὲ τὴν Γκιούλ-Χανοῦμ.

— Ναί, τὴν εἶδε ἔς τὸ λουτρόν, εἶναι τώρα ὁκτὼ ἡμέραι... Ἦκουσές ποτε νὰ λέγουν ὅτι εἶναι μυστικὰ μακρυνάρια μέσα εἰς τὸ Χαμάμ;...

— Ἀλλάχ, Ἀλλάχ! λοιπὸν σύ, Φατμὰ, ἔδωκες τοῦ σουλτάνου τὸ κλειδί τοῦ καταραμένου ἐκείνου φεγγίτου;

— Ναί, ἐγὼ, σοῦ τὸ ὁμολογῶ, ἐνόμιζα ὅτι ὁ Μεγαλειότατος θὰ μὲ εἰδοποιήσῃ διὰ τὴν ἐπίσκεψίν του, κατὰ τὴν συνήθειαν. Ἐγὼ ἤθελα νὰ τοῦ δείξω μιὰ νέα ἀπ' τῆς Χιὸ σκιάβα πῶχω γιὰ πούλημα... Ἐξέρεις δὲ πῶς ἐμεῖς ἄλλη διασκέδασι δὲν ἔχομε παρὰ νὰ μεγαλύνωμε καὶ νὰ πουλοῦμε σκιάβας; — λοιπὸν ἔξαφνα ὁ σουλτάνος ἔφθασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ποῦ ἡ Γκιούλ ἐμβῆκε μέσα ἔς τὸ ἰδρωτήρι... Μποροῦσα γὰρ ἡ κακομοίρα, νὰ τοῦ κλείσω τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου;...

— Λοιπὸν εἶδε τὴν κυρίαν μου ἔς τὸ λουτρό! Δυστυχία μου! δυστυχία μου! ἀνέκραξεν ἡ Ναζίκ νύσσουσα διὰ τῶν ὀνύχων τὰς παρειὰς της καὶ τύπτουσα τὸ μέτωπον... Καλὰ λοιπὸν λές, Χανοῦμ ἐφέντη, πρέπει νὰ προσέχωμε νὰ μὴ τὴν ξανχθῇ ὁ πολυχρονεμένος μας παδισάχ...

— Πρὸ ὀλίγου ἔμαθα ἀπ' τὸν Ἀλίμ-Βέη, τὸν κιζιάρ-ἀγασή, ὅστις εὐηρεστήθη σήμερον τὸ πρωὶ νὰ μοῦ κάμῃ ἐπίσκεψιν, ὅτι ὁ σουλτάνος ἐπιστρέφει αὐριον ἔς τὴν Πόλιν.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός!

— Πρὸ πάντων, παρμαῖνα, νάχῃς τὸ νοῦ σου· κύτταξε νὰ μὴ μάθῃ ἡ Γκιούλ τὰ αἰσθήματα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος! Κάποτε ἡ νέαις εἶναι πολὺ παραξενεαῖς...

— Ὁχι, ὄχι, δὲ θὰ μάθῃ τίποτε. Ἡ Γκιουλίσσα μου νὰ γείνῃ ἀγαπητικὴ τοῦ σουλτάνου! Κάλιο νὰ τῇ δῶ νεκρὴ ἢ μπροστά ἔς τὰ πόδια μου!

Ἐν ᾧ αἱ δύο αὗται γυναῖκες συνωμύλουν οὕτως, αἱ δούλαι καὶ ἡ Γκιούλ ἔτρεχον μετὰ τῶν δεινδροστοιχιῶν τοῦ κήπου, ἡ ἐταλαντεύοντο ἐπὶ αἰώρας προσδεμένης εἰς παλαιὰν δρύν. Οὐδὲν χαριέστερον τοῦ νὰ βλέπῃ τις δύο γυναῖκας, νέας καὶ ὡραίας, μὲ πέπλον λευκὸν καὶ ἐπενδύτην κυματῶδη, οἷον φέρουσιν αἱ Ὀθω-